

x

Ferdo Kozak: Ljubezen.

x

ki ni imela dosti logičnih sil, da bi jih previdno sprejela, in ki je imela zelo veliko vzrokov, da je bila nezadovoljna s starimi bogovi. Izpodkopavala je stare bogove, ne da bi skrbela za nove in ne da bi imela silo ustvariti jih. Predramljen od groma revolucije se je ruski narod zbudil brez prejšne religije, ki je postala vsled prizadevanja inteligence, vlade in slabosti svoje prirode znatno zastarela, in revolucija je bila prisiljena črpati svojo ideologijo izključno iz ekonomije. V usodni minuti je ostal narod osamljen, brez prosvitljenih in narodnih voditeljev, z ogromnim zakladom srda, brez vere in brez Boga; toda ta praznina je za ruski narod neznosna, in sedaj išče narod sredi smrtne vznemirljenosti in krvavih grozot v težkih mukah in velikem obupu novo vero, novega Boga, ki bi mu pokazal «Svoja pota».

(Konec prihodnjič.)

Ferdo Kozak:

Ljubezen.

Kakor sneg sem na poljani — bel in tih.

Tempelj skrite bolečine.

Žgoča, svetla luč, brez senc, samosvoj svet.

Žeja me tvojih ust, očiščenih v posvečenju ene same
meni darovane strasti;

v dan blodi oko in išče potov v sebi, kam te povede
iz razkošja v razkošje.

O vem! Prideš in čakam te vsako uro. Prideš! Brez
bodočnosti, kakor kane hip, kakor se razcvete blesk
na vodni gladini; s priprtimi očmi, brez misli in
brez strahu — tako klone bilka v plamen.

Prideš!

Kajti, glej! Kakor sneg sem bel in tih, ognjeno
čist. Moja hrepenenja so vrgla blestenje svojih mrež
do najvišjih, belih sanj. Le tvoje roke pno si v njih
skrivnost kot dvoje tihih lilij.